

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: **A. M.**, nar.,
 st. přísl. Republika Uzbekistán,

 zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým,
 sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1,

proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**,
 sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 8. 2022, č. j. OAM-556/ZA-ZA12-D07-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zastaveno řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť žádost byla shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále též „nařízení Dublin III“, „Dublinské nařízení“) byla určena Polská republika.
2. Žalobce uvádí, že z provedeného správního řízení bylo zjištěno, že vstoupil na území Evropské unie skrze Litvu, odkud následně pokračoval do Polska a dále do České republiky, přičemž v Polsku mu bylo uděleno dlouhodobé vízum. S ohledem na uvedené žalovaný dospěl k závěru, že není věcně příslušný k projednání žádosti, přičemž žalobci vytkl, že ani po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí neuvedl námitky vůči předání jeho věci do Polské republiky. K tomuto žalobce uvádí, že mu v rámci správního řízení nebylo nikterak naznačeno, že se správní orgán chystá vedené řízení zastavit, proto se k otázce řešení podané žádosti v Polsku nevyjadřoval. Žalobce pokládá napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, z odůvodnění nevyplývá nic k prezentované argumentaci, natož k tomu, zdali se obavy žalobce vztahují toliko k domovskému státu či potažmo i k jiným státům. Je úlohou rozhodnutí správního orgánu, aby interpretovalo všechny v řízení zjištěné důkazy a skutečnosti, přičemž závěry řízení musí být seznatelné z rozhodnutí nikoliv jen z obsahu spisu, který jako takový nepodléhá soudnímu přezkumu. Je-li proces hodnocení důkazů založen na jejich pořízení a následném vypořádání (a to nejprve izolovaně a poté ve vzájemném kontextu), tak má žalobce za to, že v tomto napadené rozhodnutí zaostává, k tomu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 17/2007 -66. Z odůvodnění usnesení nevyplývá, co si správní orgán myslí o důvodech obav žalobce, natož komparace s odůvodněním prvotní žádosti žalobce, pro kterou pokládá správní orgán nyní projednávanou věc za duplicitní žádosti.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. Dublinského nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na základě výpovědi žalobce a odpovědi Polska a dalších podkladů bylo prokázáno, že Polsko je příslušné k posouzení žádosti. Žalovaný odeslal dne 8. 6. 2022 polské straně žádost o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v České republice. Dne 23. 6. 2022 obdržel informaci, že Polsko svoji příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznalo. Žalovaný je přesvědčen, že napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinské nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci, který správní orgán v tomto rozhodnutí správně a dostatečně posoudil. Co se týká námitky, že žalovaný nenaznačil žalobci výsledky, a tedy nemohl vědět, že řízení bude zastaveno, uvedl žalovaný, že žalobce byl poučen ohledně Dublinského řízení a toto poučení také sám podepsal. Dodal, že žalovaný dopředu neví, jak daný případ dopadne, neboť se každý řeší individuálně.
4. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
5. V žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že nikdy nebyl politicky aktivní, je ženatý, má tři děti, celá rodina žije v Uzbekistánu. Do ČR přicestoval 12. 9. 2021 z Polské

republiky, na území EU pobývá od 20. 8. 2021. Během pobytu byl také v letech 2021 a 2022 v Belgii. Bylo mu uděleno polské vízum s platností do května 2022. Jiná povolení k pobytu nedostal. Žádá poprvé. Důvodem podání žádosti je, že v Uzbekistánu měl autonehodu, kdy majitel vozu od něj požaduje vyšší sumu peněz. K nehodě došlo 27. 2. 2021. Jiný důvod pro podání nemá.

6. Při pohovoru sdělil, že majitel vozu požadoval peníze, ale nemohl mu vyhovět, neboť je neměl. Majitel mu sdělil, že má známého v Polsku, který mu pomohl tam získat vízum. Poté tam měl pracovat a splácet dluh. V Polsku ale byla následně příliš nízká výplata, proto odtamtud odcestoval. Pracoval v ČR a Belgii. V Polsku neměl v rámci pobytu žádný problém. O mezinárodní ochranu v ČR žádá z důvodu, že se o této možnosti dozvěděl a vydělá si zde lépe než v Polsku. K dotazu, zda se seznámil s poučením o tzv. Dublinském systému, které bylo součástí výzvy k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a zda mu rozuměl, sdělil, že jej četl a rozumí mu. Nejraději by zůstal v ČR, pokud je to možné. Do Polska nechce z důvodu, že jsou tam méně spolehliví lidé a horší podmínky pro výplatu. Jiné důvody nemá, dá se zde více vydělat, jsou zde dobří lidé. V ČR ani EU nemá žádné vazby. Rozhodnutí o vrácení do Polska bude respektovat.
7. Součástí spisu je žádost o akceptaci podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení ze dne 8. 6. 2022. Následně Polsko vyjádřilo s tímto souhlas.
8. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 věty druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.
10. Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že podle kritérií uvedených v kapitole III nařízení Dublin III je k vyřízení žádosti příslušná Polská republika. Žalobce je držitelem polského víza vydaného dne 31. 5. 2021 s možností více vstupů a maximální délkou pobytu 359 dní od 4. 6. 2021 do 28. 5. 2022. Předchozí kritéria v případě žalobce splněna nejsou a Polská republika je proto dle čl. 12 nařízení Dublin III příslušná k posouzení žádosti žalobce.
11. Žalovaný se i přesto, že žalobce žádné problémy v Polsku nedeklaroval, dostatečně zabýval existencí možných systémových nedostatků azylového systému v Polsku, a to na straně 4 – 6 svého rozhodnutí.
12. Namítá-li žalobce, že žalovaný mu měl vytknout, že ani po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí neuvedl námitky vůči předání jeho věci do Polské republiky, kdy k tomu současně žalobce uvádí, že mu v rámci správního řízení nebylo nikterak naznačeno, že se správní orgán chystá vedené řízení zastavit, proto se k otázce řešení

podané žádosti v Polsku nevyjadřoval, soud uvádí, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že žalobce byl žalovaným poučen o tzv. Dublinském systému a o tom, že v jeho případě bude odeslána žádost o zpětvzetí do Polské republiky. Skutečnost, že byl žalobce poučen, potvrdil při pohovoru, kdy výslovně uvedl, že byl s tímto seznámen a poučení porozuměl. Dodal pouze, že by nejraději zůstal v ČR, je-li to možné.

13. Tvrzení žalobce, že žalovaný nezjišťoval individuální situaci žalobce, neodpovídá obsahu správního spisu. V průběhu pohovoru k žádosti se žalovaný žalobce výslovně dotazoval na okolnosti příjezdu žalobce do Polska a jeho následného odjezdu do ČR. V průběhu pohovoru k nynější žádosti žalobce prezentoval jako důvod jejího podání fakt, že v ČR jsou dle něj lepší podmínky pro vyšší výdělek, což označil jako jediný důvod, pro který chce zůstat v ČR. Výslovně vyloučil, že by v Polsku měl jakékoli problémy. Vyloučil rovněž jakékoli vazby na ČR či EU vyjma vykonávané práce. Zároveň rovněž dodal, že v případě rozhodnutí o předání do Polska, bude toto respektovat.
14. Z uvedeného dle krajského soudu vyplývá, že žalovaný existenci individuálních okolností, které by mohly bránit přemístění žalobce do Polska, zjišťoval. Sám žalobce existenci takových okolností popřel. Fakt, že má žalobce v České republice dle svého názoru šanci na vyšší výdělek, není skutečností, která by mohla mít na rozhodnutí žalovaného jakýkoli vliv.
15. Obecně dále platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledováním či působením vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016 – 24).
16. V řízení žádné takové okolnosti najevo nevyšly. Žalobce výslovně za důvod pro nevycestování do Polska označil ekonomické motivy. Také v žalobě zůstává poukaz na přesah obav žalobce na území Polska v naprosto obecné rovině (resp. v rovině nedůvodné námitky nepřezkoumatelnosti), stejně jako celá žaloba. Žalobce k tomuto pouze uvedl, že napadané rozhodnutí je dle něj nepřezkoumatelné, z odůvodnění nevyplývá nic k prezentované argumentaci, natož k tomu, zdali se obavy žalobce vztahují toliko k domovskému státu či potažmo i k jiným státům. Soud také dodává, že žalobce navíc o žádných obavách, a to vzhledem k jakémukoli státu, nehovořil. Důvodem vycestování z vlasti byly toliko ekonomické motivy, kdy měl mít údajně ve vlasti žalobce dopravní nehodu, přičemž následně měl majitel vozu po něm žádat úhradu značné finanční částky. Za účelem její úhrady, jak žalobce sám dále sdělil, se měl dohodnout s dotyčným majitelem vozu na tom, že ten mu pomůže zajistit polské vízum, kdy následně bude v Polsku žalobce pracovat a z vydělaných prostředků následně financovat danou částku. Z těchto tvrzení tedy neplyne, že by žalobce měl mít jakékoli problémy v Uzbekistánu, kde se naopak s majitelem vozu dohodl, přičemž zřetelné nejsou ani jakékoli obavy žalobce v souvislosti s jeho pobytem v Polsku, kam se naopak chystal odjet za prací a kam také fakticky následně vycestoval, přičemž výslovně popřel, že by tam měl mít jakékoli problémy.

17. Soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Za dané skutkové situace se žalovaný nebyl povinen výslovně zabývat tím, zda by žalobce mohl problémům, které měl v zemi původu, čelit i na území Polska. Žalobní námitky proto krajský soud neshledal důvodnými.
18. K námitce žalobce, že z odůvodnění usnesení nevyplývá, co si správní orgán myslí o důvodech obav žalobce, natož komparace s odůvodněním prvotní žádosti žalobce, pro kterou pokládá správní orgán nyní projednávanou věc za duplicitní žádosti, soud uvádí, že z obsahu správního spisu ani napadeného rozhodnutí není zřejmé, že by žalobce o mezinárodní ochranu žádal již dříve, není tedy zřejmé, jakou duplicitní žádost má žalobce na mysli. Sam výslovně k žádosti uvedl, že žádá poprvé.
19. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
20. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 6. 2. 2023

Mgr. Kamil Tojner v. r.

soudce